

Eerst moeten we vaststellen aan welke leeftijd of graad van ontwikkeling we denken. Laten we veronderstellen dat de zuigeling de tijd voorbij is van tevreden te zijn met zijn eigen handjes of voetjes als speelgoed. Hij zit al een beetje, is al veel in het loophek en geniet dan van een enkel voorwerp dat hij betasten kan. Is hij al in de „smijt”periode, dan kan het voorwerp met een band aan de bovenrand van het loophek vastgemaakt worden. Bij mijn oudste jongen was een groen aarden bakje weken lang genoeg voor zijn spel van betasten, bekijken, opnemen, neerzetten, omkeren, weer opnemen, totdat... de smijtperiode intrad en dit bakje dus als ongeschikt moest worden uitgeschakeld. Een houten napje en een kleine bal bevredigden hem daarna: bal neerleggen, bakje eroverheen; bakje wegnemen, bal wegnemen, bal in 't bakje leggen enz. was dagen lang zijn spel.

Toen volgde de periode van willen passen (plaatsbepaling). Een van de leermiddelen voor Elementaire verstands-oefening van Schuijt en van Riet had ik in mijn bezit. Ik zette de doorboorde trap van schijven in 't loophek, deed met een enkel duidelijk gebaar de bovenste schijf van de pen en zette hem er naast; daarna weer op de trap. Weken heeft deze trap zijn volle belangstelling gehad.

Als 't kind groter wordt komt de zandperiode, waterperiode, schrijfperiode, knipperperiode, plakperiode en zo gaat 't door tot 't bij 't grotere kind meer intellectueel werk wordt en de lees-, reken- en aardrijkskunde- en dergelijke perioden aan de beurt komen.

Nu noemde ik al de bezigheden die als rustige werkjes beschouwd kunnen worden, maar we moeten ook niet de meer onrustige spelen vergeten, die ons tot wanhoop kunnen brengen! O, die klimtijd met al zijn gevaren, dat harddraven, dat helse lawaai bij 't verwoede timmeren, dat in 't begin eigenlijk alleen bestaat uit spijkers inslaan. Wat een zaligheid voor een driejarige: een flinke plank, een fikse hamer en een pond spijkers. Afgezien van het lawaai, zou je kunnen zeggen: „je hebt er geen kind aan!”

En zo gaat het eigenlijk met alle spelen van de kleintjes. Als ze maar intens bezig kunnen zijn — ongestoord, overeenkomstig hun aard en leeftijd, dan zijn ze lief en rustig. Maar o wee, als ze zich vervelen! Dan komt er aan 't gezeur geen einde.

Dezer dagen werden drie kamers tegelijk behangen, zodat we nergens rustig zitten konden en een kleine kleuter van drie ons lelijk in de weg liep. De oplossing was spoedig gevonden. Hij is in de gevoelige periode voor water. Binnen laten schenken met flesjes en kannetjes kon ik niet. 't Was wel goed weer, maar toch te koud om buiten te zitten. De bloemenspuit bracht uitkomst. Een pannetje met twee oren dat hij gemakkelijk dragen kon, kreeg hij er bij en met grote ijver werden alle struiken in de tuin besproeid, zonder ook maar iets te morsen.

Een volgende keer zal ik U meer voorbeelden geven uit de praktijk, b.v. over de knipperperiode.

J. F. JACOBS-ARRIËNS.

HET PLATGETREDEN PAD.

Onlangs mocht ik tot in de finesses de luiermant van een jong moedertje inspecteeren en ordenen.

Van heinde en verre waren de geschenken gekomen, tientallen en tientallen.

Me dunkt, de bedoeling van die geschenken is allereerst: een gelukwens, een vreugdekreet, omgezet in materie. Maar dan toch ook: Het met zijn allen de jongelui wat makkelijker maken. Een kindje in een heel jong gezin is iets heerlijks, een gouden geluk, een hoogtepunt — maar ieder weet ook, dat het plotseling de materiële eisen veel hoger opvoert. En dus helpt iedereen graag mee.

Wat genoot ik van al 't beeldigs, dat me in de handen kwam en dat ik had te sorteren, ook naar de grootte.

Heerlijke manteltjes met bijbehorende mutsjes, gehaakt, gebreid, door jonge vriendinnen, door oude tantes, door verheugde grootmoeders.

Vele jurkjes, van wol, zijde, glansgaren. Met lange en korte mouwtjes. Werkelijk niet te tellen. Slobkousenbroeken, die al gauw de flanelen omspeldluis vervangen.

Stapels truitjes, kamizootjes, honneponnige gehaakte en gebreide, wollen en zijden schoentjes. Ook sokjes, weer volop. Schortjes, beeldige en eenvoudige slabbetjes. Slaapzakken, die meteen nachtgewaad zijn. En toen daar nog eens bovenop, van een betoudoom van het kind, een doos vol van de uitgezochteste kostelijkheden, die hij in een begeleidend schrijven, naar het voorzeggen van de handwerkwinkel, waarin hij alles had gekocht, tezamen vatte onder de naam: „bovengoed-uitzetje”, en waarbij hij zijn spijt betuigde, dat hij door de ongunst der tijden niet in staat was geweest, de hele uitzet te geven.

* * *

Dus — stapels bovengoed. Wat de grootte betreft, niet verder reikend dan één jaar.

Niet mogelijk voor baby om alles te verwerken, ook al buigt het moedertje zich elke dag stralend over de uitgetrokken laden van haar aankleedtafel en al kleedt ze onbekommerd haar kindje telkens in een andere combinatie van gewaadjes. Zó zocht ze indertijd elke morgen stralend naar de dos van haar liefste pop.

Onder al die tientallen geschenken, welgeteld: twee stelletjes: bovenlakentje, onderlakentje, sloopje.

Eén stelletje: badhanddoek, slabbe en waschhandschoen van 't zelfde dessin badstof.

Enkele stukjes speelgoed.

* * *

Wat zou dat voor 't jonge paartje nu prachtig uitgekomen zijn, als heel wat van die pleeggewaden vervangen waren geworden door lakens en slopen, door badhanddoeken, zelfs door luiers, al lijkt dat prozaïsch. Of door boeken over Zuigelingenverzorging.

In Rubber van mevrouw Székely-Lulofs komt zo'n aardig tafereeltje voor: Een jong assistentenvrouwje verwacht een baby. De vrouw van den administrateur organiseert een stork-shover ter harer eer. Dat is dan een middagvisite, waarop alle kennissen van het aanstaand moedertje en zijzelve verschijnen, ieder brengt haar luiermant-geschenkje voor het moedertje mee. En me dunkt: dan zullen de vriendinnen toch vanzelf weleens wat overleg met elkaar gepleegd hebben.

Overleg met elkaar plegen. Dát zou voor menig jong gezinnetje toch zoveel beter uitkomen. Dat zou hun in waarheid de materiële zorgen, teweggebracht door de heugelijke gebeurtenis, kunnen verlichten.

Ik geef altijd een kledingstukje van de grootte van boven 't jaar. En dan heel eenvoudig, maar heel degelijk. Sierlijke hoogtijgewaden komen er altijd vanzelf, al blijven ze soms vergelen in de kast.

Mijn specialiteit is: wasechte, fleurige, kleurige speel-pakken.
NANNIE VAN WEHL.

BOEKBESPREKING.

Lichaams oefeningen voor Zuigelingen
door E. A. O. Retelig, leider van het
Eerste Nederlandsche Instituut voor Heil-
gymnastiek en Massage voor Zuigelingen en
Kleuters te Amsterdam. Prijs f 1.25.

Het was een aardig toeval, dat juist nu dit boekje ter bespreking werd gezonden. Ik kan alle moeders van zuigelingen en haar die dat binnenkort hopen te worden, met klem aanraden, dit boekje te koopen. Het is nu eenmaal voor verreweg de meeste ouders onmogelijk, hun zuigelingen door een bevoegde kracht gymnastiek te laten geven, maar blijkens een artikel in dit nummer van *Zuigeling en Kleuter*, zoowel als blijkens bovengenoemd werkje is dat voor gezonde baby's ook volstrekt niet noodig, als slechts de dokter van tijd tot tijd controleert, of het kinderlichaampje zich normaal ontwikkelt. Het boekje behandelt de stof ongeveer op gelijke wijze als mevrouw C. B., maar heeft het voordeel, dat het voorzien is van een groot aantal zeer duidelijke foto's. Bovendien is een groot deel van het boekje gewijd aan de ontwikkeling en de verzorging van een goed en krachtig voetje, waartegen met de beste bedoelingen nog o, zoo veel gezondigd wordt. Als men alleen maar eens let op al die stakkertjes van anderhalf, twee jaar, die op stijf dichtgeregen hooge laarsjes rondwaggelen, zoogenaamd om de enkeltes te steunen. Terwijl juist de kinderen, die veel op bloote voetjes rondscharrelen, de stevigste enkels krijgen! Nogmaals, een zeer aanbevelenswaardig boekje. RED.

NAAR HET GYMNASIUM.

De laatste weken had Frits in het geheel niet buiten gespeeld, maar was gauw gaan werken, wanneer hij uit school kwam. En het resultaat was niet uitgebleven; Frits was geslaagd voor het toelatingsexamen voor het gymnasium. Moeder blij, vader blij, Frits blij, Hector de hond blij!

En... ook kleine Ben blij. Toen moeder het mannetje van vier jaar vroeg, waarom hij zoo blij was, toen antwoordde hij:

„Omdat Frits naar gym-na-si-um-school gaat”.

Hij had dat moeilijke woord den laatsten tijd al zóó vaak gehoord, dat hij nu heusch wel wist, wat het beteekende. En uitspreken kon hij het dus ook! Spoedig zou blijken, dat hij het ook weer gauw vergeten zou.

Want toen hij een weekje later een dag bij een vriendje speelde, toen ontspon zich het volgende gesprek tusschen de moeder van het vriendje en kleine Ben.

De moeder: „Hoe gaat het Ben?”

Ben: „Goed, mevrouw.”

De moeder: „En met je broertje?”

Ben: „Goed, mevrouw.”

De moeder: „In welke klas zit hij nu?”

Ben: „Dat weet ik niet. Maar hij gaat gauw naar de *gymnastiek-school*.”

H. P.

VRAGENRUBRIEK.

Hier volgt een vraag, die door de schrijfster gedeeltelijk al zelf wordt beantwoord, waarop zij echter graag antwoorden uit de praktijk van andere moeders zou hebben. Zulke ervaringen uit het dagelijksch leven kunnen inderdaad veel steun geven en ik hoop dan ook, dat er vele moeders een steentje zullen bijdragen om deze moeder te helpen. Tot slot zal dan, hoop ik, een theoretisch deskundige beschouwing de practische raadgevingen kunnen rangschikken en de behandeling in goede banen leiden.

Vraag: Het is een ingezond kereltje van bijna 2 jaar. Maar het maakt een zeer nerveuze indruk op me, de oogjes staan zo onrustig, en het trekt en slaat en gooit. 't Begint telkens zo dwingerig te huilen (verwend?) enz. enz.

De moeder vertelde me, dat ze 's avonds doodmoes was. De hele dag moest ze „verbieden”, 't had dadelijk 't plezier van speelgoed en zandbak af, begon dan te huilen, kortom 't kan niet spelen. Ook 's nachts woelt de kleine onrustig en slaapt heel laat in. (De ouders hebben de fout gemaakt, 't kindje altijd op te nemen, als het 's nachts huilde!) Ze doet het 's avonds al in 't badje, maakt de kamer goed donker, maar niets helpt — (zou 't kindje ook angstig kunnen zijn?)

Elke middag na de wandeling gaat ze naar grootmoeder. Dit doet ze ook al voor zich zelf, om eens even op te leven, na al dat zenuwachtig doen van 't kind. De moeder maakt dan ook een nerveuze indruk op me nu. 't Lijkt me, dat ze tegenover het kind rustig moet zijn, liever maar 's middags niet uitgaan, kalm in de tuin gaan zitten en 't kindje, als 't nodig is, helpen met spelen. Dat vele verbieden, natuurlijk als je uitbent nog meer, maakt het maar erger.

Daar mijn eigen kindje nog maar tien maanden is en tot nu toe heel tevreden, durf ik moeilijk iets raden. De practijk zal meerdere moeders „de” manier hebben geleerd.

En nu kom ik met een vraag: Hoe heeft U Uw nerveus kindje bezig kunnen houden, 't leren spelen en 't dus rust gegeven?

Bij voorbaat dank ik alle moeders hartelijk voor haar medewerking.

Mevr. J. C. H.-O.

• • •

Vragen in te zenden aan het adres der Redactrice: Rijnstraat 10, den Haag, waarheen ook alle andere bijdragen en correspondentie dit bijblaadje betreffende, moeten gezonden.

Willemsoord

APELDOORN
VONDERLAAN 27
Telefoon No. 4337

Tehuis
en Vacantieoord
voor Kinderen in
de dennenbosschen

Afd. Baby's en
Kleuters

Desgewenscht Huisonderwijs — Prospectus op aanvraag